

Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht, aflevering 29 2018, nummers 717 – 751 dinsdag 24 juli 2018

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2018

De Jurisprudentienieuwsbrief bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes - elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel)rechtsgebied aangeboden. Door in onderstaande inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Disclaimer

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook - direct en / of indirect - ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende

onderwerpen: (Door op het onderwerp te klikken komt u direct bij de uitspraken op het betreffende rechtsgebied.)

Algemeen bestuursrecht	3
Handhaving	5
Omgevingsrecht	7
Wabo	7
Planschade.....	8
Waterwet.....	8
Openbare Orde.....	9
Ambtenarenrecht.....	9
Werkloosheid	11
Bijstand	11
Volksverzekeringen.....	12
Sociale zekerheid overig	13
Bestuursrecht overig	14
Arbeidsomstandighedenwet.....	14
Belastingdienst-Toeslagen.....	15
Huisvesting	15
Wet bescherming persoonsgegevens	16
Wet openbaarheid van bestuur	17
Wet wapens en munitie	19
Vreemdelingenrecht.....	20
Asiel.....	20
Richtlijnen en verordeningen	23
Vreemdelingenbewaring	28

Algemeen bestuursrecht

JnB2018, 717

MK CBB, 17-07-2018 (pub. 19-07-2018), 17/135

minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit, verweerder.

Awb

Uitvoeringsregeling rechtstreeks betalingen GLB

FORMELE RECHTSKRACHT. Besluit tot vaststelling bedrag aan basis- en vergroeningsbetaling. Geconstateerd wordt dat i.c. een eerder besluit waarbij betalingsrechten zijn toegewezen in rechte onaantastbaar is geworden, omdat appellant daartegen geen rechtsmiddelen heeft aangewend. Dit betekent dat het rechtsgevolg waarop dit besluit is gericht, te weten de vaststelling van het aantal (en de waarde van de) aan appellant toegewezen betalingsrechten, vaststaat, maar niet de subsidiabele oppervlakte van de percelen waarvan bij de vaststelling van de betalingsrechten is uitgegaan. De omvang van deze oppervlakte kan in een procedure over de uitbetaling van betalingsrechten ten behoeve van de vaststelling van het uit te betalen bedrag aan de orde worden gesteld, mits appellant bij een beoordeling hierover een procesbelang heeft.

[ECLI:NL:CBB:2018:342](#)

JnB2018, 718

MK ABRS, 18-07-2018, 201707790/1/A3

minister van Veiligheid en Justitie (thans: Justitie en Veiligheid).

Awb 1:3 lid 1

Wet op het notarisambt (hierna: Wna) 113b lid 2

BESLUIT. De goedkeuring die is verleend aan de wijziging van de pensioenreglementen van de Stichting Notarieel Pensioenfonds (hierna: SNPF) is ten onrechte niet aangemerkt als een besluit als bedoeld in artikel 1:3, eerste lid van de Awb. Omdat de vaststelling van de wijziging van het reglement een rechtshandeling naar burgerlijk recht is die door SNPF is genomen en SNPF geen bestuursorgaan is, betreft het geen voorbereidingsbesluit van een door een bestuursorgaan verrichte rechtshandeling naar burgerlijk recht. Artikel 8.3, tweede lid, van de Awb is daarom niet van toepassing op de goedkeuring. Tegen de goedkeuring staat derhalve bezwaar en beroep open. Verwijzing naar de uitspraak van de ABRS van 31 juli 2000, [ECLI:NL:RVS:2000:AA6770](#)).

[ECLI:NL:RVS:2018:2433](#)

JnB2018, 719

MK ABRS, 18-07-2018, 201700625/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Zoetermeer, appellant.

Awb 1:2

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht 2.1 lid 1 aanhef en onder a en c

BELANGHEBBENDE. Omgevingsvergunning bouwen woning. I.c. heeft de rechtbank terecht geoordeeld dat de Vereniging Villawijk Parkeiland (hierna:

vereniging) belanghebbende is bij het besluit. Zij heeft daartoe terecht van belang geacht dat de vereniging, die blijkens artikel 2, onder a, van haar statuten de belangen behartigt van de (potentiële) eigenaren van de woningen/kavels gelegen in Villawijk Parkeiland, door het optreden in rechte een bundeling van rechtstreeks bij het besluit betrokken individuele belangen tot stand brengt, waarmee effectieve rechtsbescherming gediend kan zijn, in vergelijking met het afzonderlijk optreden van een groot aantal individuele natuurlijke personen die door het bestreden besluit rechtstreeks in hun belangen worden getroffen. De omstandigheid dat het belang van de vergunninghouder tegengesteld is aan dit belang en zijn belang derhalve niet door de vereniging wordt behartigd, leidt niet tot een ander oordeel. De vereniging vertegenwoordigt namelijk de belangen van een substantieel gedeelte van haar achterban.

[ECLI:NL:RVS:2018:2428](#)

JnB2018, 720

MK ABRS, 18-07-2018, 201703920/1/A3

college van burgemeester en wethouders van Bloemendaal.

Awb 8:42 lid 1

BEROEPSPROCEDURE. Op grond van artikel 8:42, eerste lid, van de Awb, dient een bestuursorgaan de op de zaak betrekking hebbende stukken aan de bestuursrechter te zenden. Artikel 8:42, eerste lid, van de Awb strekt niet zover dat niet bestaande stukken alsnog moeten worden vervaardigd en aan de bestuursrechter worden toegezonden. Geen rechtsregel verzet zich ertegen dat de rechtbank niets over de vermeende onvolledigheid van het dossier in het procesverloop van de aangevallen uitspraak heeft opgenomen.

[ECLI:NL:RVS:2018:2451](#)

JnB2018, 721

CRvB, 10-07-2018, 16/3416 PW

college van burgemeester en wethouders van Vught.

Awb 1:3 lid 4, 7:1, 8:3

Collectieve Zorgverzekering Minima (CZM)

Regeling bijzondere bijstand (Rbb)

Verdrag inzake de rechten van personen met een handicap van 13 oktober 2006 (Trb. 2007, 169 en Trb. 2014, 113; VN-Gehandicaptenverdrag) 13

BESLUIT. De mondelinge mededeling van een medewerker van het college dat het aanvragen van een tegemoetkoming in de zorgkosten voor appellant niet zinvol zou zijn omdat hij een inkomen heeft dat meer dan 130% van de bijstandsnorm bedraagt, kan niet als een besluit als bedoeld in artikel 1:3 Awb worden aangemerkt en is daarmee ook niet gelijk te stellen.

EXCEPTIEVE TOETSING. Het beroep van appellant op artikel 13 van het VN-Gehandicaptenverdrag slaagt niet. Dit verdrag is, hoewel het op 3 mei 2008 in werking is getreden, pas op 14 april 2016 door Nederland geratificeerd bij

goedkeuringswet van 14 april 2016 (Stb. 2016, 182). Deze wet is op 14 juli 2016 in werking getreden. Ten tijde van het bestreden besluit was het verdrag dus nog niet door Nederland geratificeerd. Niet gebleken is dat artikel 8:3, eerste lid, aanhef en onder a, van de Awb niet in overeenstemming is met het doel en de strekking van het VN-Gehandicaptenverdrag. Het recht op toegang tot een rechterlijke instantie is gewaarborgd door de mogelijkheid van exceptieve toetsing en is voor personen met een handicap niet anders dan voor personen zonder handicap. Bezwaar terecht niet-ontvankelijk verklaard.

[ECLI:NL:CRVB:2018:2120](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Handhaving

JnB2018, 722

MK ABRS, 18-07-2018, 201707981/1/A3

burgemeester van Den Haag.

Opiumwet 13b

OPIUMWET 13b. Bevoegdheid toepassing artikel 13b Opiumwet.

[...] De burgemeester is bevoegd om artikel 13b van de Opiumwet toe te passen indien - voor zover voor deze zaak van belang - aannemelijk is dat in een woning drugs worden verkocht, afgeleverd of verstrekt of daartoe aanwezig zijn. Deze bepaling vereist niet dat de woning is binnengetrepen en dat daarbij een bepaalde hoeveelheid drugs is aangetroffen. De door [appellant] bedoelde jurisprudentie gaat over situaties waarin de woning wél is binnengetrepen en drugs zijn aangetroffen, maar waarin voor het overige niet is gebleken van verkoop, aflevering of verstrekking van drugs. In die jurisprudentie wordt ingegaan op de vraag wanneer, gelet op de hoeveelheid aangetroffen drugs, mag worden aangenomen dat de drugs in de woning aanwezig waren om te worden verkocht, afgeleverd of verstrekt. De rechtbank heeft terecht overwogen dat deze jurisprudentie alsmede de tekst van artikel 13b van de Opiumwet onverlet laten dat de burgemeester ook bevoegd is om deze bepaling toe te passen indien geen drugs zijn aangetroffen in de woning, maar op grond van andere feiten en omstandigheden aannemelijk is dat drugs worden verkocht, afgeleverd of verstrekt in de woning (vergelijk de uitspraak van 12 april 2017, [ECLI:NL:RVS:2017:993](#)). [...]

[ECLI:NL:RVS:2018:2400](#)

JnB2018, 723

MK ABRS 18-07-2018, 201709894/1/A3

burgemeester van Sittard-Geleen, appellant.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 4:84

OPIUMWET 13b. Bijzondere omstandigheden. Het enkele feit dat in het bezwaarschrift niet uitgebreid de persoonlijke omstandigheden van [wederpartij] naar voren zijn gebracht, was in dit geval onvoldoende reden om niet te onderzoeken of er bijzondere omstandigheden waren. De

omstandigheden van het geval zijn relevant om te kunnen beoordelen wat voor [wederpartij], onder meer gezien zijn geestelijke gesteldheid, de gevolgen van de sluiting van de woning zijn en om te kunnen beoordelen welke doelen de sluiting dient.

[...] [Sluiting] woning [...] voor de duur van drie maanden. [...]

[...] Voor zover de burgemeester aanvoert dat [wederpartij] geen gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om een zienswijze in te dienen tegen het voornemen tot sluiting, dat hij in zijn bezwaarschrift geen persoonlijke omstandigheden naar voren heeft gebracht en dat hij niet op de hoorzitting is verschenen, geldt dat de burgemeester gehouden was om ter zorgvuldige voorbereiding van zijn besluiten te onderzoeken of er bijzondere omstandigheden in de zin van artikel 4:84 van de Awb waren. Dat is te meer het geval omdat de burgemeester op de hoogte was van de geestelijke gesteldheid van [wederpartij] waarvan ook in de bestuurlijke rapportage van de politie melding is gemaakt. Zoals in de schriftelijke uiteenzetting in hoger beroep is vermeld, kan bovendien uit het bezwaarschrift worden afgeleid dat [wederpartij] verward was. Mede daarom was het enkele feit dat in het bezwaarschrift niet uitgebreid de persoonlijke omstandigheden van [wederpartij] naar voren zijn gebracht, onvoldoende reden om niet te onderzoeken of er bijzondere omstandigheden waren.

[...] Gelet op het voorgaande heeft de rechtbank terecht overwogen dat de burgemeester de aan hem gemelde omstandigheden van het geval onvoldoende in de besluitvorming heeft betrokken.

Allereerst zijn deze omstandigheden relevant om te kunnen beoordelen wat voor [wederpartij], onder meer gezien zijn geestelijke gesteldheid, de gevolgen van de sluiting van de woning zijn. Voor zover het voor de burgemeester, naar hij stelt, op grond van de bestuurlijke rapportage van de politie onvoldoende duidelijk was wat deze gevolgen precies waren, had hij daar nader onderzoek naar kunnen doen. [...]

Ten tweede zijn deze omstandigheden relevant om te kunnen beoordelen welke doelen de sluiting dient. In zijn besluiten heeft de burgemeester veel gewicht toegekend aan de belangen van de openbare orde die samenhangen met de handel in drugs. Nu in de bestuurlijke rapportage is vermeld dat er geen aanwijzingen zijn dat door [wederpartij] dealactiviteiten vanuit zijn woning werden verricht, kan worden betwijfeld of aan het belang van de openbare orde in dit geval zoveel gewicht mocht worden toegekend. Bovendien kan de sluiting van de woning ook negatieve gevolgen hebben voor dezelfde openbare orde, gelet op hetgeen in de bestuurlijke rapportage naar voren is gebracht over de geestelijke gesteldheid van [wederpartij] en zijn onberekenbare en agressieve gedrag bij het niet innemen van medicatie. Ook hiervoor geldt dat de burgemeester hiernaar zo nodig, indien dit voor hem onvoldoende duidelijk was, nader onderzoek had kunnen verrichten.

[...] De burgemeester betoogt evenwel, onder verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling van 26 oktober 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:2840](#), terecht dat de vraag of de omstandigheden van het geval tot de conclusie dienen te leiden dat bijzondere omstandigheden als bedoeld in artikel 4:84 van de Awb bestaan, in eerste instantie door hem en niet door de rechtbank dient te worden beantwoord. [...]

[ECLI:NL:RVS:2018:2419](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB2018, 724

MK Rechtbank Overijssel, 12-07-2018 (publ. 16-07-2018), AWB 17/2071

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.12 lid 1 aanhef en onder a sub 1, sub 2

Besluit omgevingsrecht (Bor) bijlage II: artikel 4 lid 9

Activiteitenbesluit 2.18 lid 1 aanhef en onder i

WABO. Weigering omgevingsvergunning voor het uitbreiden van het aantal kindplaatsen in de kinderdagopvang van 10 naar maximaal 24. Stengeluid van spelende kinderen op het buitenterrein. Verweerder heeft onvoldoende inzichtelijk gemaakt waarom in het onderhavige geval, anders dan in andere, in zoverre (naar het zich laat aanzien) vergelijkbare gevallen, uit is gegaan van een bronvermogen van 110 dB(A) en meting op de eerste verdieping van omliggende woningen. Strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel, het motiveringsbeginsel en het verbod van willekeur.

[ECLI:NL:RBOVE:2018:2425](#)

JnB2018, 725

ABRS, 18-07-2018, 201705619/1/A1

algemeen bestuur van de bestuurscommissie van het stadsdeel Centrum (thans: het college van burgemeester en wethouders van Amsterdam).

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.12 lid 1 aanhef en onder a onder 1°

WABO. Het algemeen bestuur heeft in redelijkheid de omgevingsvergunning voor onder meer het aanbrengen van een balkon aan de achterzijde van de uitbouw van het appartement kunnen weigeren, gelet op de nadelige gevolgen van het bouwplan voor de privacy en het woon- en leefklimaat van de bewoners van [locatie 2]. Dat het gaat om een locatie in stedelijk gebied, waar in de omgeving meer balkons en dakterrassen zijn gerealiseerd, betekent niet dat het algemeen bestuur verplicht is om een vergunning te verlenen die kan leiden tot een verdergaande aantasting van de privacy en het woon- en leefklimaat van omwonenden. Ditzelfde geldt voor de stelling dat het realiseren van het balkon niet in strijd is met artikel 5:50 van het BW. Het algemeen bestuur moet terzake een eigen afweging maken.

[ECLI:NL:RVS:2018:2425](#)

Jurisprudentie Wabo-milieu:

- MK ABRS, 18-07-2018, 201801061/1/A1 ([ECLI:NL:RVS:2018:2442](#));
- MK ABRS, 18-07-2018, 201703285/1/A1 ([ECLI:NL:RVS:2018:2401](#));

- MK Rechtbank Rotterdam, 11-06-2018 (publ. 17-07-2018), ROT 17/4017 ([ECLI:NL:RBROT:2018:5389](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Planschade

JnB2018, 726

Tussenuitspraak MK ABRS, 18-07-2018, 201704373/1/A2

college van burgemeester en wethouders van Breda.

Wet ruimtelijke ordening (Wro) 6.1 lid 2, 6.2 lid 1

PLANSCHADE. NORMAAL MAATSCHAPPELIJK RISICO. Het hanteren van een drempel van iets meer dan 17% van de waarde van het perceel op de peildatum voor de planologische wijziging is zeer hoog voor een geval van directe planschade. Motiveringsgebrek.

[...] [adviseur] heeft geconcludeerd dat van [de] schade redelijkerwijs 50% wegens het normaal maatschappelijk risico voor rekening van [appellant] dient te blijven. Voor de motivering van de hoogte van deze korting is slechts verwezen naar de conclusie dat de planologische ontwikkeling in de lijn van de verwachtingen lag. De korting van 50% komt neer op het hanteren van een drempel van iets meer dan 17% van de waarde van het perceel op de peildatum voor de planologische wijziging. Een dergelijke drempel is zeer hoog voor een geval van directe planschade, zoals hier aan de orde, mede gelet op de omstandigheid dat de wetgever voor directe planschade geen forfaitaire drempel heeft gesteld. Vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 17 mei 2017, [ECLI:NL:RVS:2017:1293](#). Anders dan de rechtbank, is de Afdeling dan ook van oordeel dat het college het advies in zoverre niet aan zijn besluitvorming ten grondslag heeft kunnen leggen. [...]

[ECLI:NL:RVS:2018:2420](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Waterwet

Jurisprudentie Waterwet:

- ABRS, 18-07-2018, 201704879/1/A1 ([ECLI:NL:RVS:2018:2410](#));
- MK Rechtbank Den Haag, 05-07-2018 (publ. 20-07-2018), SGR 17/4351 ([ECLI:NL:RBDHA:2018:7990](#));
- MK Rechtbank Den Haag, 05-07-2018 (publ. 20-07-2018), SGR 17/4254 ([ECLI:NL:RBDHA:2018:7991](#));
- MK Rechtbank Den Haag, 05-07-2018 (publ. 20-07-2018), SGR 17/4260 en 17/4263 ([ECLI:NL:RBDHA:2018:7992](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Openbare Orde

JnB2018, 727

ABRS, 18-07-2018, 201800892/1/A3

burgemeester van Roosendaal.

Gemeentewet 172 lid 3

Algemene Plaatselijke Verordening (APV) 2:59 lid 3

OPENBARE ORDE. Inbeslagneming hond ten einde haar te laten testen en eventueel te laten euthanaseren. De burgemeester is niet bevoegd om de in artikel 172, derde lid, van de Gemeentewet neergelegde bevoegdheid aan te wenden in een situatie waarin de Apv voorziet. Verwijzing naar ABRS 18-12-2013, [ECLI:NL:RVS:2013:2441](#). De burgemeester heeft in dit geval niet in redelijkheid gebruik kunnen maken van zijn bevoegdheid als bedoeld in artikel 172, derde lid, van de Gemeentewet. De burgemeester heeft een minder verstreckende maatregel in de vorm van een muilkorf- en kortaanlijnggebod [waarin de APV voorziet] niet toereikend acht. De rechtbank heeft de burgemeester hierin ten onrechte gevolgd.

[ECLI:NL:RVS:2018:2448](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Ambtenarenrecht

JnB2018, 728

Rechtbank Overijssel, 18-07-2018, AWB 18/239

korpschef van politie, verweerder.

Barp 55aa (oud)

AMBTENARENRECHT. REPLAÇANTENREGELING. Het uitgangspunt van de wetgever staat haaks op de dusdanig restrictieve toepassing van de remplaçantenregeling door verweerder dat in de praktijk bijna geen enkele ambtenaar hiervan gebruik kan maken.

Afwijzing verzoek om toepassing van het bepaalde in artikel 55aa van het Barp.

Rechtbank: De rechtbank overweegt ten aanzien van deze afwijzing allereerst dat verweerder ten onrechte is uitgegaan van de situatie op het moment van het nemen van de beslissing op bezwaar. Verweerder had moeten uitgaan van de situatie op het moment van het indienen van het verzoek. Eiser heeft sedert het indienen van zijn verzoek slechts een geringe invloed gehad op de termijn waarop verweerder uiteindelijk het bestreden besluit heeft genomen. De personeelsbezetting binnen eisers team heeft zich sinds het moment dat eiser het verzoek om toepassing van de regeling indiende, tot het moment waarop het besluit op bezwaar werd genomen, ongunstig voor eiser ontwikkeld. Tussen partijen is niet in geschil dat de aanvankelijke onderbezetting van 6 fte zich gedurende het besluitvormingstraject van verweerder heeft ontwikkeld tot een overbezetting van 1,02 fte. De aanvankelijke onderbezetting kan – anders dan de latere

overbezetting – naar het oordeel van de rechtbank geen redenen vormen om het verzoek af te wijzen.

In dat verband overweegt de rechtbank dat verweerder ter zitting heeft herhaald dat niet alleen bij een overbezetting maar ook bij een onderbezetting geen gebruik van de remplaçantenregeling kan worden gemaakt. De rechtbank acht dit evenwel geen redelijk standpunt.

In de eerste plaats kan de rechtbank zich niet vinden in verweerders standpunt dat bij een onderbezetting geen formatieplaats vrijkomt door toepassing van de remplaçantenregeling. Het feit dat bij een onderbezetting al een aantal formatieplaatsen beschikbaar is voor een eventuele toewijzing aan herplaatsingskandidaten, neemt niet weg dat er door het vertrek van een medewerker een extra formatieplaats vrijkomt. Dit is een essentieel verschil met een situatie van overbezetting. Als daarvan sprake is, resulteert het vertrek van een medewerker niet in een vrijgekomen formatieplaats.

In de tweede plaats wordt een eventuele onderbezetting niet als afwijzingsgrond genoemd in de digitale informatie van het Mobiliteitscentrum over de remplaçantenregeling. De gemachtigde van verweerder heeft ter zitting desgevraagd bevestigd dat de digitale informatie van het Mobiliteitscentrum op dit punt incompleet is. Dat er vervolgens in het primaire besluit en bestreden besluit wel is aangegeven dat er geen (overbezetting of) onderbezetting mag zijn, laat naar het oordeel van de rechtbank onverlet dat verweerder door de incomplete informatieverstrekking bepaalde verwachtingen heeft gewekt waarmee eiser rekening heeft gehouden bij de keuze van het door hem gunstig geachte moment voor het indienen van zijn aanvraag.

In de derde plaats leidt verweerders standpunt dat er ook geen onderbezetting mag zijn, er in de praktijk toe dat vrijwel geen enkel verzoek om toepassing van de remplaçantenregeling wordt gehonoreerd. Ter zitting is duidelijk geworden dat alleen dan van de remplaçantenregeling gebruik kan worden gemaakt als sprake is van een vrijwel volledig in balans zijnde bezetting. De eerste voorwaarde van de gedragslijn impliceert volgens verweerder dat er, binnen een bandbreedte van beperkte omvang, zowel geen overbezetting als geen onderbezetting mag zijn. Deze situatie zal zich naar het oordeel van de rechtbank in de praktijk maar sporadisch voordoen. Een duidelijke aanwijzing hiervoor is dat er – zoals de gemachtigde van verweerder ter zitting naar voren heeft gebracht – in de afgelopen jaren landelijk gezien in totaal nog geen 10 verzoeken om toepassing van de remplaçantenregeling zijn gehonoreerd. Deze gang van zaken staat naar het oordeel van de rechtbank op gespannen voet met het feit dat in de nota van toelichting bij artikel 55aa (oud) van het Barp (gepubliceerd in de Staatscourant 2014, nummer 52,) is aangegeven dat mag worden verwacht dat een verzoek niet te snel wordt afgewezen. De rechtbank is van oordeel dat dit uitgangspunt van de wetgever haaks staat op de dusdanig restrictieve toepassing van de remplaçantenregeling door verweerder dat in de praktijk bijna geen enkele ambtenaar hiervan gebruik kan maken. Gegrond beroep. Verweerder dient een nieuw besluit te nemen.

[ECLI:NL:RBOVE:2018:2495](https://ecli.nl/RBOVE:2018:2495)

[Naar inhoudsopgave](#)

Werkloosheid

JnB2018, 729

MK CRvB, 04-07-2018 (publ. 13-07-2018), 17/1098 WW

Raad van bestuur van het Uuv.

BW 7:628 lid 1

WW 1b

Wet op de Loonbelasting 1964 10, 22a

Wfsv 16

Dagloonbesluit werknemersverzekeringen 2015 (Dagloonbesluit 2015) 2, 3, 4, 5

WERKLOOSHEID. DAGLOON. De nabetaaling in juni 2015 kan niet anders worden gekwalificeerd dan als een nabetaaling van achterstallig loon. Dat de werking van artikel 4, eerste lid, van het Dagloonbesluit 2015 in dit geval (zeer) gunstige gevolgen voor appellante heeft, biedt niet de mogelijkheid om ten aanzien van appellante een ander dagloon vast te stellen. In het algemeen geldt dat het juist is dat aan de dagloonregelingen het beginsel ten grondslag ligt dat het dagloon een redelijke afspiegeling moet vormen van de welvaart in de periode voorafgaand aan de verzekerde gebeurtenis. Het Dagloonbesluit 2015, dat daarvan een uitwerking is, biedt echter geen mogelijkheid in de vorm van een hardheidsclausule of een uitzonderingsbepaling om in geval van een onevenredige uitwerking van de gestelde regels af te wijken. Het is aan de besluitgever om eventuele ongewenste effecten van de in het Dagloonbesluit 2015 neergelegde dagloonsystematiek teniet te doen. Zie ook de uitspraak van de Raad van 6 april 2016 ([ECLI:NL:CRVB:2016:1273](#)), waarbij toepassing van het Dagloonbesluit 2015 juist leidde tot een voor betrokkene (zeer) ongunstig resultaat. Het Uuv had bij de vaststelling van het dagloon de nabetaaling in juni 2015 moeten meenemen.

[ECLI:NL:CRVB:2018:2091](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bijstand

JnB2018, 730

Rechtbank Rotterdam, 12-07-2018, ROT 18/1165

college van burgemeester en wethouders van Vlaardingen, verweerder.

PW 13, 16

PARTICIPATIEWET. VERBLIJF BUITENLAND LANGER DAN VIER WEKEN.

DRINGENDE REDENEN. Naar het oordeel van de rechtbank is het onjuist om in een situatie als die van eiseres het voor haar risico te laten dat de tijdige terugreis niet is gelukt. Eiseres heeft bewijsmateriaal overgelegd (vliegtickets met datum 17 augustus 2017, bewijs van inname van het paspoort) en daarmee aannemelijk gemaakt dat zij wel de intentie had tijdig, dat wil zeggen binnen de toegestane periode van vier weken, terug te keren naar Nederland. Naar het

oordeel van de rechtbank is in het geval van eiseres sprake van een situatie van overmacht die ofwel maakt dat verweerder de bevoegdheid ontbeert een besluit als hier aan de orde te nemen danwel in ieder geval dringende redenen oplevert omdat het eiseres niet valt aan te rekenen dat haar verblijf langer heeft geduurd dan (ook door haar) gewenst en de kosten voor haar en haar gezin in Nederland doorliepen. De rechtbank is van oordeel dat in dit geval niet kan worden gezegd dat eiseres verwijtbaar heeft gehandeld.

[ECLI:NL:RBROT:2018:5521](https://ecli.nl/RBROT:2018:5521)

[Naar inhoudsopgave](#)

Volksverzekeringen

JnB2018, 731

MK CRvB, 12-07-2018 (publ. 19-07-2018), 16/4588 AKW, 16/5839 AKW

Raad van bestuur van de Svb.

AKW 4 lid 3

Regeling gelijkstelling pleegkinderen (Stcrt. 6 december 2002, nr. 236) 1

Beleidsregel SB1108

KINDERBIJSLAG. PLEEGKIND. In de periode hier in geding verbleef [naam broer] niet bij betrokkene maar bij zijn ouders in Marokko. In deze periode is geen sprake van een nauwe en exclusieve relatie tussen betrokkene en [naam broer], zodat geen sprake is van een pleegkind als bedoeld in artikel 4 van de AKW. Ook werd [naam broer] in deze periode niet door betrokkene verzorgd. Gelijkstelling aan een pleegkind op grond van artikel 1, tweede lid, van de Regeling is dan ook niet aan de orde. De ouders van [naam broer] hebben door middel van een "Consentement des deux parents" op 3 augustus 2009 verklaard dat betrokkene zorg draagt voor de levensbehoeften, onderdak, voeding, drinken en kleding, reis en studie en andere behoeften van [naam broer]. Deze verklaring betreft geen officiële overdracht van het gezag over [naam broer] aan betrokkene. Omdat ook niet anderszins is gebleken dat betrokkene het gezag heeft over [naam broer], moet worden geconcludeerd dat [naam broer] in de periode in geding ook niet op grond van artikel 1, eerste lid, van de Regeling gelijkgesteld kan worden met een pleegkind. De Svb heeft terecht het recht op de kinderbijslag over deze kwartalen herzien. Gelet op artikel 24a, eerste lid, van de AKW was de Svb gehouden om de over deze kwartalen onverschuldigd betaalde kinderbijslag terug te vorderen. I.c. is een boete van € 410,67 passend en geboden.

[ECLI:NL:CRVB:2018:2188](https://ecli.nl/CRVB:2018:2188)

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

JnB2018, 732

MK CRvB, 11-07-2018 (publ. 19-07-2018), 17/4477 WMO15

college van burgemeester en wethouders van Haarlem.

WMO 2015 2.3.2, 2.3.5

WMO 2015. ALGEMEEN GEBRUIKELIJKE DIENST. MAALTIJDVOORZIENING. De Raad gaat ervan uit dat een maaltijdvoorziening onder de Wmo 2015 kan worden aangemerkt als een algemeen gebruikelijke dienst die aan het verstrekken van een maatwerkvoorziening in de weg staat, indien deze dienst daadwerkelijk beschikbaar is, een passende bijdrage levert aan het realiseren van een situatie waarin betrokkene tot zelfredzaamheid of participatie in staat is en door een persoon als betrokkene financieel kan worden gedragen.

[ECLI:NL:CRVB:2018:2182](https://www.ecli.nl/crvb/2018/2182)

JnB2018, 733

MK CRvB, 11-07-2018, 17/6560 WLZ

CIZ.

Wlz 3.2.1

WET LANGDURIGE ZORG. GRONDSLAG PSYCHIATRIE. De rechtbank heeft met juistheid geoordeeld dat het advies van de medisch adviseur van CIZ op zorgvuldige wijze tot stand is gekomen. De medisch adviseur heeft vastgesteld dat de noodzaak tot 24 uur per dag zorg in de nabijheid bij appellante voortkomt uit de grondslag psychiatrie. Deze grondslag geeft geen toegang tot de Wlz. De Raad ziet geen aanknopingspunten voor het standpunt van appellante dat sprake is van een andere grondslag zoals genoemd in artikel 3.2.1, eerste lid, van de Wlz, die leidt tot de genoemde zorg.

[ECLI:NL:CRVB:2018:2126](https://www.ecli.nl/crvb/2018/2126)

JnB2018, 734

MK Rechtbank Rotterdam, 06-07-2018 (publ. 19-07-2018), ROT 17/6471

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Molenwaard, verweerder.

Awb 1:3

Jeugdwet (Jw) 8.1.1

Regeling Jw (Rjw) 8b

JEUGDWET. 1. De goedkeuring door verweerder van een zorgovereenkomst heeft een publiekrechtelijke grondslag en roept een rechtsgevolg in het leven doordat de goedkeuring een vereiste is om het pgb tot uitbetaling te laten komen. De rechtbank ziet bevestiging voor dit oordeel in de uitspraak van de CRvB van 5 oktober 2016 ([ECLI:NL:CRVB:2016:3715](https://www.ecli.nl/crvb/2016/3715)), waar de CRvB bij een vergelijkbare wettelijke systematiek de afkeuring van een zorgovereenkomst ten behoeve van een pgb op grond van de Wet langdurige zorg als een besluit aanmerkt. **2.** Het standpunt van eiser dat een pgb op grond van de Jw naar

eigen inzicht mag worden besteed, vindt geen steun in de Jw. 3. Oplegging dwangsom.

[ECLI:NL:RBROT:2018:5866](https://ecli.nl/RBROT:2018:5866)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Arbeidsomstandighedenwet

JnB2018, 735

MK ABRS 18-07-2018, 201706587/1/A3

minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid (thans: de staatssecretaris van Sociale Zaken en Werkgelegenheid).

Arbeidsomstandighedenwet (Arbowet) 16 lid 10

Arbeidsomstandighedenbesluit (Arbobesluit) 3.16 lid 5, 3.17

Beleidsregel boeteoplegging arbeidsomstandighedenwetgeving (Beleidsregel) 1 lid 10, lid 11

ARBEIDSOMSTANDIGHEDENWET. Uitleg wanneer sprake is van voldoende feitelijk toezicht als bedoeld in artikel 1, elfde lid, van de Beleidsregel.

Verwijzing naar ABRS 21-03-2018, [ECLI:NL:RVS:2018:957](https://ecli.nl/RVS:2018:957).

De concrete toepassing van de in artikel 1, tiende lid, aanhef en onder b, van de Beleidsregel opgenomen verhoging van de boetenormbedragen acht de Afdeling in dit geval niet evenredig.

[...] bestuurlijke boete [...] wegens overtreding van artikel 3.17 van het Arbobesluit.

[...] Artikel 1, tiende lid, van de Beleidsregel luidt: "Bij de berekening van de op te leggen bestuurlijke boete kunnen één of meer van de volgende factoren aan de orde zijn en leiden tot verhoging van het al dan niet op bedrijfsgrootte gecorrigeerde normbedrag: b. bij een arbeidsongeval dat leidt tot een blijvend letsel of een ziekenhuisopname als bedoeld in artikel 9, eerste lid, van de Arbeidsomstandighedenwet worden de boetenormbedragen van de daaraan ten grondslag liggende overtredingen vermenigvuldigd met vier".

[...] Zoals de Afdeling in de uitspraak van 21 maart 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:957](https://ecli.nl/RVS:2018:957), heeft overwogen, hangt het antwoord op de vraag wanneer sprake is van voldoende feitelijk toezicht af van de omstandigheden van het geval, zoals de aard van de werkzaamheden, de ervaring van de werknemer en zijn positie in het bedrijf. Van een werkgever kan in beginsel niet worden gevergd dat hij voortdurend een toezichthouder naast een - ervaren - werknemer plaatst. De enkele omstandigheid dat er geen toezichthouder aanwezig is op het moment van een ongeval, is op zichzelf niet voldoende om te komen tot het oordeel dat de werkgever niet voldoende feitelijk toezicht op de werkzaamheden heeft gehouden. Wel dient het feitelijke toezicht van dusdanige aard te zijn dat de werknemers hierdoor worden gestimuleerd om zich aan de veiligheidseisen te houden, aldus de Afdeling in die uitspraak. [...]

[...] De Afdeling is van oordeel dat uit deze ene zaak niet voortvloeit dat artikel 1, tiende

lid, aanhef en onder b, van de Beleidsregel in het algemeen onevenredig is, maar dat in dit geval wel toepassing had moeten worden gegeven aan artikel 4:84, van de Algemene wet bestuursrecht.

Met de rechtbank acht de Afdeling de concrete toepassing van de in artikel 1, tiende lid, aanhef en onder b, van de Beleidsregel opgenomen verhoging in dit geval niet evenredig. De Afdeling is met de rechtbank van oordeel dat de minister zich onvoldoende rekenschap heeft gegeven van het feit dat het arbeidsongeval in dit geval tot licht blijvend letsel heeft geleid dat beperkt is gebleven tot het missen van het bovenste kootje van de linker wijsvinger van [medewerker B]. De Afdeling betreft daarbij dat, zoals door [appellante sub 2] ter zitting is toegelicht, [medewerker B] na enige tijd zijn werkzaamheden weer heeft kunnen verrichten en van ziekenhuisopname geen sprake is geweest. [...]

[ECLI:NL:RVS:2018:2418](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Belastingdienst-Toeslagen

JnB2018, 736

MK ABRS 18-07-2018, 201702643/1/A2

Belastingdienst/Toeslagen.

Wet kinderopvang en kwaliteitseisen peuterspeelzalen (Wkkp) 1.6 lid 3 aanhef en onder a

BELASTINGDIENST/TOESLAGEN. Kinderopvangtoeslag. Een ouder met een partner heeft ingevolge artikel 1.6, derde lid, aanhef en onder a, van de Wkkp aanspraak op kinderopvangtoeslag, indien de partner in Nederland, een andere lidstaat of Zwitserland, woont en daar arbeid verricht. Hieruit volgt niet dat een ouder met een partner slechts aanspraak heeft op kinderopvangtoeslag als die partner een inkomen heeft in de zin van de Wet IB 2001. De letterlijke tekst van artikel 1.6, derde lid, aanhef en onder a, van de Wkkp biedt daarvoor geen aanknopingspunten. Om voor kinderopvangtoeslag in aanmerking te komen is het voldoende dat er arbeid is verricht. In beginsel betreft dit betaalde arbeid, maar daarbij zijn uitzonderingen denkbaar zoals in het geval dat heeft geleid tot de uitspraak van de Afdeling van 12 oktober 2016 ([ECLI:NL:RVS:2016:2703](#)).

[ECLI:NL:RVS:2018:2439](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Huisvesting

JnB2018, 737

MK ABRS 18-07-2018, 201704113/1/A3

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 4:8, 5:1

Huisvestingswet 30

Regionale Huisvestingsverordening Stadsregio Amsterdam 2013 1, 26 lid 3, 27

HUISVESTINGSWET. Boete. Medeplegen. Overtreding artikel 30 van de Huisvestingswet. Appellant sub 1 kon als medepleger worden aangemerkt.

[...] boetes opgelegd vanwege overtreding van artikel 30 van de Huisvestingswet in acht woningen [...]. [appellant sub 2A] is eigenaar en verhuurder van deze panden. [appellant sub 2B] is via een andere BV zelfstandig bevoegd bestuurder van [appellant sub 2A].

[appellant sub 2B] is aangemerkt als feitelijk leidinggevende van [appellant sub 2A]. De panden zijn door [appellant sub 2A] gekocht, gerenoveerd en verbouwd. Vervolgens zijn deze verhuurd aan studenten. [appellant sub 1] heeft als bemiddelaar de verhuur van de woningen aan de studenten geregeld. [...] Het college heeft [appellant sub 2B] en [appellant sub 2A], elk afzonderlijk als overtreder aangemerkt en [appellant sub 1] als medepleger en elk van hen een boete van €12.000 per woning opgelegd.

[...] [appellant sub 1] betoogt dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat hij een cruciale rol heeft gespeeld in de omzetting van de woningen van zelfstandige in onzelfstandige woonruimte en hij als medepleger kan worden aangemerkt. [...]

De rechtbank heeft terecht geoordeeld dat de rol van [appellant sub 1] cruciaal was voor het verhuren van de onzelfstandige woonruimte. Hij regelde de huurders waarbij het de intentie was om de kamers kamergewijs te verhuren. Hij had daarbij invloed op degene die de huurovereenkomst tekende. Uit de verklaringen van bewoners blijkt dat hij degene was die aandrang op het tekenen van de overeenkomst door één huurder. Hij ondertekende ook de overeenkomst namens [appellant sub 2A], waartoe hij dus kennelijk bevoegd was. Hij was derhalve nauw betrokken bij het feitelijk aanbieden en verhuren van kamers voor onzelfstandige bewoning. Dit kan alleen geschieden in bewuste en nauwe samenwerking met [appellant sub 2A], nu zij de eigenaar en verhuurder van de panden is. Voor medeplegen is niet nodig dat alle handelingen verricht worden door dezelfde persoon. Het enkele feit dat hij zelf de benodigde vergunningen niet kon aanvragen en de overtreding ook niet kon beëindigen, maakt niet dat hij niet als medepleger kan worden aangemerkt. Daarnaast kan een bestuurlijke boete ook opgelegd worden aan een overtreder die het niet in zijn macht heeft om de overtreding te beëindigen.[...]

[ECLI:NL:RVS:2018:2429](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet bescherming persoonsgegevens

JnB2018, 738

Rechtbank Overijssel, 18-07-2018 (publ. 19-07-2018), AWB 18/440

Wet bescherming persoonsgegevens (Wbp) 1 aanhef en onder a, 8, 35 lid 1, lid 2 college van burgemeester en wethouders van Deventer, verweerder.

WET BESCHERMING PERSOONSGEGEVENS. Eiser heeft voor de doorzending van een emailbericht met zijn persoonsgegevens aan andere bestuursorganen dan de gemeente Deventer geen toestemming verleend. Verweerder heeft hiermee

de beginselen van proportionaliteit en subsidiariteit geschonden en niet uitgesloten kan worden geacht dat verweerder vaker persoonsgegevens van eiser heeft verwerkt. De rechtbank is dan ook van oordeel dat verweerder nader onderzoek had moeten doen of persoonsgegevens van eiser vaker zijn verwerkt in de e-mailboxen binnen de gemeente Deventer.

[ECLI:NL:RBOVE:2018:2496](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet openbaarheid van bestuur

JnB2018, 739

MK ABRS, 11-07-2018, 201706766/1/A3

college van burgemeester en wethouders van Albrandswaard.

Wet openbaarheid van bestuur (Wob) 3

WET OPENBAARHEID VAN BESTUUR. Misbruik van recht. Bij de beantwoording van de vraag of daarvan sprake is kan mede acht worden geslagen op het eerdere procedeedrag van [appellant]. Verwijzing naar ABRS 27-01-2016, [ECLI:NL:RVS:2016:157](#).

Hoewel appellant in het kader van zijn Wob-verzoeken geen belang hoeft te stellen, kan de achterliggende motivatie voor het doen van die verzoeken wel een rol spelen bij de beantwoording van de vraag of sprake is van misbruik van recht. Verwijzing naar ABRS 7-10-2015, [ECLI:NL:RVS:2015:3118](#) en 5-10-2016, [ECLI:NL:RVS:2016:2640](#). De proceshouding (niet verschijnen op zittingen, niet reageren op verzoeken om gebruik te maken van mediation of om anderszins in gesprek te raken met het college) kan bij de beoordeling van de vraag of sprake is van misbruik van recht in het nadeel van de [appellant] uitvallen.

[ECLI:NL:RVS:2018:2291](#)

JnB2018, 740

MK ABRS, 18-07-2018, 201707162/1/A3

minister van Algemene Zaken (hierna: de minister), appellant.

Wet openbaarheid van bestuur 10 lid 2 aanhef en onder g

WET OPENBAARHEID VAN BESTUUR. Onevenredige benadeling. Ondeugdelijke motivering waarom openbaarmaking van de weggelakte passages die de zakelijke vermelding, zonder nadere toelichting, van een aantal agendapunten op het gebied van migratiebeleid betreffen, leidt tot een onevenredige benadeling van de Ministeriële Commissie Migratie.

[...] De Afdeling heeft kennis genomen van de agenda's met nummers 3 en 5 en stelt vast dat de weggelakte passages de zakelijke vermelding, zonder nadere toelichting, van een aantal agendapunten op het gebied van migratiebeleid betreffen. Met de rechtbank is de Afdeling van oordeel dat de minister ondeugdelijk heeft gemotiveerd waarom openbaarmaking hiervan leidt tot een onevenredige benadeling van de MCM [Ministeriële Commissie Migratie]. De door de minister gestelde mogelijke nadelige gevolgen voor het

beleidsproces betreffen immers belangen die de wetgever gezien de [...] geschiedenis van de totstandkoming van de Wob van minder zwaar gewicht heeft geacht dan het publieke belang van het verstrekken van informatie. Hierbij wordt mede in aanmerking genomen dat de minister, [...], bij zijn beoordeling van de geschiktheid voor openbaarmaking doorslaggevend acht of het betrokken agendapunt opnieuw zou kunnen worden geagendeerd. Hantering van deze maatstaf leidt ertoe dat agendapunten in ruime mate niet of slechts na lange tijd voor openbaarmaking in aanmerking zouden komen, zolang het desbetreffende onderwerp op het moment van beoordelen nog actueel is en agendering van het onderwerp in de toekomst niet is uitgesloten. [...]

[ECLI:NL:RVS:2018:2408](#)

JnB2018, 741

MK ABRS, 18-07-2018, 201707688/1/A3

college van burgemeester en wethouders van Den Haag.

Wet openbaarheid van bestuur (Wob) 3, 10

WET OPENBAARHEID VAN BESTUUR. Wob-verzoek. Het verzoek in kwestie dient als Wob-verzoek te worden aangemerkt. In het verzoek is uitdrukkelijk verwezen naar de Wob. De enkele omstandigheid dat [appellante] de verzochte informatie wenst te gebruiken in een ontslagprocedure staat niet aan toepassing van de Wob in de weg. In deze zaak is misbruik van de Wob niet aan de orde. Het gaat in deze zaak niet om informatie over een verkeersboete. Voor die categorie van zaken heeft de Afdeling eerder uitgemaakt dat in beginsel misbruik van de Wob wordt gemaakt indien het doel van het verzoek redelijkerwijs slechts gelegen kan zijn in het aanvechten van de verkeersboete. (ABRS 20-12-2017 [ECLI:NL:RVS:2017:3482](#)).

[ECLI:NL:RVS:2018:2421](#)

JnB2018, 742

ABRS, 18-07-2018, 201703438/1/A3

raad van bestuur van de Sociale Verzekeringsbank.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 1:3 lid 1, lid 3, 7:4 lid 2, lid 4

Wet openbaarheid van bestuur (Wob) 3

WET OPENBAARHEID VAN BESTUUR. Wob-verzoek. Verzoek is niet aan te merken als een verzoek om toepassing van de Wob. Het verzoek van [appellant] heeft betrekking op stukken, die deel uitmaken van zijn persoonlijke dossier dat bij de Sociale Verzekeringsbank aanwezig is. Hoewel [appellant] in zijn verzoek de Wob heeft genoemd, heeft hij erkend dat openbaarmaking van die stukken zijn persoonlijke levenssfeer kan schenden vanwege de privacygevoelige aard van de gegevens. Uit zijn verzoek en zijn bezwaarschrift blijkt dat hij geen openbaarmaking voor een ieder beoogt. Daarbij komt dat [appellant] de stukken op grond van artikel 7:4 van de Awb kon verkrijgen en ook daadwerkelijk heeft verkregen. Verwijzing naar ABRS 15-02-2017, [ECLI:NL:RVS:2017:384](#) en 13-12-2017, [ECLI:NL:RVS:2017:3415](#).

[ECLI:NL:RVS:2018:2431](#)

JnB2018, 743

MK ABRS, 18-07-2018, 201707121/1/A3

minister van Economische Zaken (thans: de minister van Economische Zaken en Klimaat).

Wet openbaarheid van bestuur (Wob) 1, 11 lid 4

WET OPENBAARHEID VAN BESTUUR. Ambtshalve aanvulling rechtsgronden. Betoog dat de minister heeft nagelaten op grond van artikel 11, vierde lid, van de Wob een belangenafweging te verrichten, moet niet buiten beschouwing worden gelaten. De Stichting heeft zowel in bezwaar als in beroep reeds aangevoerd dat zij milieu-informatie wenst te ontvangen. Deze grond dient aldus te worden uitgelegd dat de Stichting betoogt dat de minister op grond van artikel 11, vierde lid, van de Wob een belangafweging had moeten verrichten. Niet is vereist dat de Stichting in bezwaar of beroep uitdrukkelijk op artikel 11, vierde lid, van de Wob heeft gewezen nu de rechter op grond van artikel 8:69, tweede lid, van de Awb ambtshalve de rechtsgronden dient aan te vullen.

[ECLI:NL:RVS:2018:2424](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet wapens en munitie

JnB2018, 744

MK ABRS, 18-07-2018, 201703873/1/A3.

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, thans de minister van Justitie en Veiligheid.
Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) 11

Wet wapens en munitie (Wwm) 7, 26, 28

Circulaire Wapens en Munitie 2015/2

WET WAPENS EN MUNITIE. De invulling van het criterium 'vrees voor misbruik' ingevolge artikel 7, eerste lid, aanhef en onder c, van de Wwm, waarbij het lidmaatschap van een vereniging die zich niet aan essentiële voorschriften ter bevordering van de veiligheid van de schietsport wenst te conformeren, zijn weerslag kan hebben op de positie van de aanvrager van een wapenverlof en daarmee kan worden betrokken bij de beoordeling van dat criterium, acht de Afdeling op zichzelf niet onjuist. Geen strijd met artikel 11 EVRM.

[Afwijzing] aanvraag [...] voor een verlof tot het voorhanden hebben van een wapen en munitie (wapenverlof).

De grondslag voor de weigering van het door [appellant] verzochte wapenverlof is [...] gelegen in [...] artikel 7, eerste lid, aanhef en onder c, van de Wwm, te weten het criterium 'vrees voor misbruik'.

[...] De staatssecretaris heeft zich over het criterium 'vrees voor misbruik' op het standpunt gesteld dat aanwijzingen bestaan om te twijfelen aan de betrouwbaarheid van

schietvereniging [...]. Volgens de staatssecretaris wenst [...] zich niet te conformeren aan voorschriften die de veiligheid in de schietsport bevorderen. Zo weigert [...] voor de verlening van het verenigingsverlof essentiële gegevens te verstrekken over de schietbanen waar de vereniging het sportschieten beoefent en de plaats waar de wapens zullen worden bewaard. Het lidmaatschap van juist die schietvereniging levert twijfel op over de betrouwbaarheid van leden die in dat verenigingsverband de schietsport beoefenen, aldus de staatssecretaris.

Met deze invulling door de staatssecretaris van het criterium "vrees voor misbruik" is de staatssecretaris de grenzen van een redelijke wetsuitleg naar het oordeel van de Afdeling niet te buiten gegaan. [...]

Door dat criterium op deze wijze in te vullen, vindt echter een beperking plaats van het recht op vrijheid van vereniging van [appellant]. Het lidmaatschap van juist de vereniging van voorkeur van [appellant] leidt er namelijk toe dat hij in een nadelige positie komt te verkeren als aanvrager van een wapenverlof. De weigering van het wapenverlof houdt zodoende rechtstreeks verband met het lidmaatschap van schietvereniging [...] en daarmee vindt, zoals [appellant] terecht betoogt, een beperking plaats van het recht op vrijheid van vereniging, neergelegd in artikel 11 van het EVRM. [...] de Afdeling [acht] de beperking van het recht noodzakelijk in het belang van openbare veiligheid, de bescherming van de gezondheid en de rechten van anderen, als bedoeld in artikel 11, tweede lid, van het EVRM.

[...] Het betoog van [appellant] dat de staatssecretaris het standpunt dat schietvereniging [...] zich niet aan essentiële voorschriften ter bevordering van de veiligheid van de schietsport wenst te conformeren, niet heeft onderbouwd, slaagt. [...]

[ECLI:NL:RVS:2018:2440](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Asiel

JnB2018, 745

MK ABRS, 17-07-2018, 201709094/1/V2

staatssecretaris van Justitie.

ASIEL. NIEUW ELEMENT OF BEVINDING. I.c. kan het vonnis, zoals besloten ligt in het standpunt van de staatssecretaris, niet afdoen aan het eerder ongeloofwaardig geachte asielrelaas en vormt dus geen nieuw element of bevinding.

De vreemdelingen hebben aan hun derde asielaanvragen, voor zover thans van belang, een vonnis van een Iraakse rechtbank ten grondslag gelegd. De staatssecretaris heeft zich op het standpunt gesteld dat het vonnis geen nieuw element of bevinding is, omdat uit de verklaring van onderzoek van Bureau Documenten van 21 juli 2017 blijkt dat de authenticiteit van het vonnis wegens het ontbreken van voldoende betrouwbaar

referentiemateriaal niet kan worden vastgesteld en de vreemdelingen die authenticiteit niet zelf hebben aangetoond.

De rechtbank heeft overwogen dat de staatssecretaris zich niet zonder nadere motivering en nader onderzoek op dit standpunt heeft kunnen stellen. Zij acht daartoe relevant dat het door de vreemdelingen overgelegde deskundigenrapport geen aanknopingspunten bevat om de authenticiteit van het overgelegde originele vonnis in twijfel te trekken en het weerwoord van Bureau Documenten daaraan niet af doet. De vreemdelingen hebben volgens de rechtbank al het mogelijke gedaan om te voldoen aan hun bewijslast.

In het door de vreemdeling overgelegde deskundigenrapport staat dat het vonnis geen evidente grammaticale, orthografische of logische fouten bevat en dat de verwijzingen naar strafbepalingen aansluiten bij de tekst van het vonnis. Hierin staat echter ook dat geen forensische analyse heeft plaatsgevonden. Een oordeel over de authenticiteit, of een verificatie van de inhoudelijke juistheid, wordt niet gegeven. Zoals de staatssecretaris terecht aanvoert, en ook is neergelegd in het weerwoord van Bureau Documenten, heeft de deskundige met dit rapport dus geen oordeel gegeven over de authenticiteit van het vonnis. De vreemdeling heeft de authenticiteit niet anderszins aangetoond. De staatssecretaris heeft zich terecht op het standpunt gesteld dat het op de weg van een vreemdeling ligt om de authenticiteit van een aan een opvolgende aanvraag ten grondslag gelegd document aan te tonen. Eveneens heeft hij zich terecht op het standpunt gesteld dat nu het vonnis verband houdt met de eerder ongeloofwaardige geachte problemen en de vreemdelingen de authenticiteit ervan niet hebben aangetoond, het vonnis geen nieuw element of bevinding is (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 2 december 2015, [ECLI:NL:RVS:2015:3804](#)).

Het in de schriftelijke uiteenzetting door de vreemdelingen ingeroepen arrest van het EHRM van 19 januari 2016, M.D. en M.A. tegen België, [ECLI:CE:ECHR:2016:0119JUD005868912](#), maakt deze conclusie niet anders. In het arrest heeft het EHRM geconcludeerd dat de Belgische autoriteiten het begrip 'nieuw' te beperkt hebben uitgelegd, omdat de autoriteiten alleen hadden gekeken naar de datum van de stukken en geen rekening hadden gehouden met de mogelijkheid dat de vreemdelingen die stukken niet eerder hadden kunnen verkrijgen. De autoriteiten hadden niet op andere wijze naar het stuk gekeken. Anders dan in het geval dat in het arrest aan de orde was, heeft de staatssecretaris in deze zaak niet volstaan met een standpunt over de datum van het stuk. Hij heeft het vonnis immers op authenticiteit laten onderzoeken, erop gewezen dat de authenticiteit van het vonnis niet is komen vast te staan terwijl dat wel nodig is om te worden aanvaard als objectieve bron die het asielrelaas bevestigt, en gewezen op de omstandigheid dat met de eerdere asielprocedures van de vreemdelingen al in rechte vaststaat dat het asielrelaas ongeloofwaardig is. Uit het ingeroepen tijdschriftartikel blijkt evenmin dat de staatssecretaris onrechtmatig heeft gehandeld door het vonnis niet als nieuw element of bevinding aan te merken. Nu de authenticiteit van het vonnis niet is komen vast te staan, kan er niet vanuit worden gegaan dat het is afgegeven door de daartoe bevoegde autoriteiten en op de daarvoor vereiste wijze is opgemaakt. Reeds daarom kan ook niet van de juistheid van de inhoud worden uitgegaan. Van enig ander concreet bewijs van de veroordeling is niet gebleken. Het vonnis kan daarom, zoals besloten ligt in het

standpunt van de staatssecretaris, niet afdoen aan het eerder ongeloofwaardig geachte asielrelaas en vormt dus geen nieuw element of bevinding.

Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De beroepen zijn ongegrond.

ECLI:NL:RVS:2018:2394, [201709094/1/V2](#).

JnB2018, 746

MK ABRS, 19-07-2018, 201706552/1/V2

Staatssecretaris van Justitie

Awb 3:2

ASIEL. DOCUMENTENONDERZOEK. De vreemdeling heeft vóór het besluit slechts vier dagen de tijd gehad om een deskundige in te schakelen om de bevindingen van Bureau Documenten te betwisten. Onder deze omstandigheden heeft de rechtbank terecht overwogen dat de staatssecretaris heeft gehandeld in strijd met artikel 3:2 van de Awb.

In het eerste deel van zijn grief klaagt de staatssecretaris dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat de vreemdeling onvoldoende gelegenheid heeft gehad om de authenticiteit van de door haar overgelegde oproep te staven. De vreemdeling had de authenticiteit immers, gelet op de op haar rustende bewijslast, al bij haar opvolgende aanvraag door middel van een deskundigenrapport moeten staven, aldus de staatssecretaris.

(...) Zoals de Afdeling heeft overwogen in haar uitspraak van 28 juni 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:2098](#), is sprake van een opvolgende asielaanvraag als het kennisgevingsformulier model M 35-O wordt ingevuld en ondertekend. De vreemdeling heeft zelf het moment kunnen bepalen waarop zij op deze wijze een opvolgende asielaanvraag indient. Zij heeft dus de mogelijkheid gehad om hiermee te wachten totdat zij in het bezit was van een deskundigenrapport. De staatssecretaris klaagt daarom terecht dat de vreemdeling vóór het indienen van de aanvraag voldoende gelegenheid heeft gehad om ter staving van de authenticiteit van de oproep een deskundigenrapport te laten opstellen.

Dit neemt niet weg dat de staatssecretaris de vreemdeling na het indienen van haar opvolgende asielaanvraag op 23 februari 2017 is tegemoetgekomen in de op haar rustende bewijslast, door Bureau Documenten te laten onderzoeken of de oproep authentiek is. De staatssecretaris heeft niet toegelicht welk belang ermee is gediend dat hij de onderzoeksbevindingen van Bureau Documenten, die vanaf 26 april 2017 beschikbaar waren, pas heeft bekendgemaakt bij de uitreiking van het voornemen op 6 juli 2017. Door deze bevindingen pas op dat moment bekend te maken heeft de vreemdeling vóór het besluit slechts vier dagen de tijd gehad om een deskundige in te schakelen om de bevindingen van Bureau Documenten te betwisten. Onder deze omstandigheden heeft de rechtbank terecht overwogen dat de staatssecretaris heeft gehandeld in strijd met artikel 3:2 van de Awb. Dat de staatssecretaris de vreemdeling is tegemoetgekomen in haar bewijslast, maakt dit niet anders. Dat neemt immers niet weg dat de staatssecretaris het besluit krachtens artikel 3:2 van de Awb zorgvuldig moet voorbereiden. De grief faalt in zoverre.

[ECLI:NL:RVS:2018:2473](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB2018, 747

MK ABRS, 16-07-2018, 201801366/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Dublinverordening (PB 2013, L 180)

Terugkeerrichtlijn (PB 2008, L 348)

Vreemdelingenwet 2000 59 lid 1 aanhef en onder a, 62, 62a, 66a lid 1

Vreemdelingenbesluit 2000 5.2

TERUGKEERBESLUIT. INREISVERBOD. BEWARING. Terugkeerbesluit wordt vernietigd wegens strijd met artikel 62a van de Vw 2000 en het inreisverbod wordt vernietigd wegens strijd met artikel 66a, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000, gelezen in verbinding met de artikelen 62 en 62a. Toekenning vergoeding.

Afdeling: De vreemdeling, van Albanese nationaliteit, heeft op 12 oktober 2017 in Frankrijk een verzoek om internationale bescherming ingediend. Daarna is hij op eigen gelegenheid naar Nederland gereisd zonder een beslissing van de Franse autoriteiten op dit verzoek af te wachten. Op 23 januari 2018 is hij in Hoek van Holland strafrechtelijk aangehouden. Na overbrenging en ophouding heeft de staatssecretaris op dezelfde dag een terugkeerbesluit genomen, een inreisverbod uitgevaardigd en de vreemdeling in bewaring gesteld. De vraag is of het verzoek in Frankrijk eraan in de weg stond om deze besluiten te nemen en de vreemdeling uit te zetten naar Albanië in plaats van over te dragen aan Frankrijk. (...)

In de uitspraak van 7 juni 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:1911](#), heeft de Afdeling overwogen dat uit het proces-verbaal van gehoor blijkt dat de staatssecretaris aan de desbetreffende vreemdeling heeft uitgelegd dat hij geacht wordt geen prijs meer te stellen op een beslissing op zijn in Frankrijk ingediende verzoek om internationale bescherming en dat hij in Nederland een wens om internationale bescherming naar voren kan brengen. Vervolgens heeft de staatssecretaris deze vreemdeling uitdrukkelijk in de gelegenheid gesteld om in Nederland een asielaanvraag in te dienen.

De staatssecretaris heeft volgens de Afdeling er terecht op gewezen dat deze vreemdeling uit Frankrijk is vertrokken zonder de beslissing op zijn aldaar ingediende asielaanvraag af te wachten. Ondanks dat hem is uitgelegd dat op zijn asielverzoek in Frankrijk niet zal worden beslist en hij daarom in de gelegenheid wordt gesteld in Nederland een verzoek om internationale bescherming in te dienen, heeft deze vreemdeling evenwel geen aanleiding gezien opnieuw een verzoek daartoe in te dienen. Hieruit volgt dat deze vreemdeling uitdrukkelijk zijn bij de Franse autoriteiten ingediende verzoek om internationale bescherming heeft ingetrokken.

Gelet op het voorgaande heeft de staatssecretaris zich terecht op het standpunt gesteld dat deze vreemdeling welbewust en weloverwogen heeft geweigerd een asielaanvraag in Nederland in te dienen. Verder heeft de staatssecretaris zich terecht op het standpunt gesteld dat deze vreemdeling zijn in Frankrijk ingediende verzoek om internationale

bescherming heeft ingetrokken. Onder deze omstandigheden heeft de staatssecretaris zich terecht op het standpunt gesteld dat deze vreemdeling zijn wens om internationale bescherming heeft prijsgegeven, zodat ten tijde van de inbewaringstelling geen concreet aanknopingspunt voor een overdracht als bedoeld in de Dublinverordening bestond, aldus de Afdeling.

In dit geval was blijkens de Eurodac-bevraging en de processen-verbaal van verhoor en gehoor bekend dat de vreemdeling in Frankrijk asiel had gevraagd. Tijdens het gehoor terugkeerbesluit en inreisverbod en gehoor als bedoeld in artikel 5.2 van het Vreemdelingenbesluit 2000 heeft hij te kennen gegeven om die reden naar Frankrijk te willen vertrekken. De vreemdeling is tijdens deze gehoren niet uitgelegd dat hij, gelet op de situatie waarin hij is aangetroffen, wordt geacht geen prijs meer te stellen op een beslissing op zijn in Frankrijk ingediende verzoek om internationale bescherming. Reeds daarom is niet voldaan aan de maatstaf in de uitspraak van 7 juni 2018, zodat er niet van kan worden uitgegaan dat de vreemdeling zijn bij de Franse autoriteiten ingediende verzoek om internationale bescherming heeft ingetrokken. Om die reden bestond een concreet aanknopingspunt voor een overdracht als bedoeld in de Dublinverordening. De rechtbank heeft niet onderkend dat om die reden de terugkeerprocedure niet kon worden toegepast. De vreemdeling kon niet worden opgedragen de Europese Unie te verlaten en evenmin kon een inreisverbod tegen hem worden uitgevaardigd. Dit betekent ook dat hij op een onjuiste grondslag in bewaring is gesteld wat de maatregel van meet af aan onrechtmatig maakt.

Hoger beroep kennelijk gegrond.

[ECLI:NL:RVS:2018:2375](https://www.eclinet.nl/zoek?query=ECLI:NL:RVS:2018:2375)

JnB2018, 748

MK ABRS, 18-07-2018, 201706727/1/V1

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid, appelllant.

EVRM 8

Gezinsherenigingsrichtlijn (de richtlijn) 4 lid 1, 16 lid 1 aanhef en onder b

Vreemdelingenwet (Vw) 19

Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb 2000) 3.14

Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc 2000)

GEZINSHERENIGINGSRICHTLIJN. UITLEG "WERKELIJK GEZINSLEVEN".

Voor zover uit de arresten van het EHRM volgt dat gezinsleven als bedoeld in artikel 8 van het EVRM tussen ouders en kinderen als uitgangspunt geldt en dit slechts in zeer uitzonderlijke gevallen als verbroken kan worden beschouwd, moet dit dan ook worden gezien in het licht van de vaste aard van de relatie tussen de ouders. Als zo een vaste relatie ontbreekt, is enkel biologische verwantschap onvoldoende voor beschermenswaardig gezinsleven als bedoeld in artikel 8 van het EVRM, aldus het arrest L. tegen Nederland (ECLI:CE:ECHR:2004:0601JUD004558299, [Application no. 45582/99](https://www.eclinet.nl/zoek?query=ECLI:CE:ECHR:2004:0601JUD004558299)). De invulling die de staatssecretaris in de Vc 2000 aan het begrip 'gezinsleven' geeft is dan ook in overeenstemming met de jurisprudentie van het EHRM. De rechtbank heeft dan ook ten onrechte geconcludeerd dat de desbetreffende

beleidsregel, bedoeld in paragraaf B7/3.8.1 van de Vc 2000 en zoals vermeld in de bijlage, in strijd is met artikel 4, eerste lid, gelezen in samenhang met artikel 16, eerste lid, van de richtlijn.

[ECLI:NL:RVS:2018:2366](https://eur-lex.europa.eu/legal-content/nl/REGULATIONS/?uri=CELEX:2018L2366)

JnB2018, 749

MK ABRS, 17-07-2018, 201703242/1/V2

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

EVRM 3

Kwalificatierichtlijn 2004 19

Vreemdelingenwet (Vw) 29 lid 1 aanhef en onder f

KWALIFICATIERICHTLIJN. VERBLIJFSVERGUNNING ASIEL ONBEPAALEDE TIJD. INTREKKING. INREISVERBOD. STRAFBARE FEITEN. I.c. vallen de verblijfstitel en vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus niet samen. De intrekking van de verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd valt dus evenmin samen met de intrekking van de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus, zodat artikel 14, vierde lid, of artikel 19, derde lid, van de Kwalificatierichtlijn, en daarmee het daarin neergelegde Unierechtelijke openbare-ordebegrip, niet van toepassing is. Dat de staatssecretaris bij de intrekking van de verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd ook heeft beoordeeld of de vreemdeling bij terugkeer een reëel risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM, maakt het vorenstaande niet anders.

Afdeling: Zoals de rechtbank terecht heeft overwogen, valt de verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd krachtens artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 in het systeem van de Vw 2000 samen met de verlening van de subsidiaire beschermingsstatus (zie de (...) totstandkomingsgeschiedenis). De intrekking van die vergunning brengt daarom ook de intrekking van die status met zich, zodat artikel 19 van de Kwalificatierichtlijn van toepassing is.

Zoals de staatssecretaris terecht aanvoert, valt de verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd samen met de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus als die vergunning krachtens artikelen 33 en 34 van de Vw 2000 is verleend omdat een vreemdeling onder meer vijf jaren achtereenvolgend rechtmatig verblijf op basis van de verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd krachtens artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a of b, van de Vw 2000 heeft gehad.

In deze zaak heeft de vreemdeling de verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd niet verkregen na rechtmatig verblijf op basis van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd krachtens artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a of b, van de Vw 2000. Hij was als nareiziger in het bezit van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd krachtens artikel 29, eerste lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 (nu: artikel 29, tweede lid). Omdat uitsluitend op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a of b, van de Vw 2000 internationale bescherming volgens de Kwalificatierichtlijn wordt geboden, heeft de vreemdeling met de aan hem verleende verblijfsvergunningen asiel voor bepaalde en onbepaalde tijd dus niet de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus

verkregen (zie ook de uitspraak van de Afdeling van 30 juni 2017, [ECLI:NL:RVS:2017:1733](#) en vergelijk de uitspraken van de Afdeling van 12 maart 2008, [ECLI:NL:RVS:2008:BC7140](#), en 14 juni 2013, [ECLI:NL:RVS:2013:3244](#)). Anders dan in de (...) vermelde gevallen, vallen de verblijfstitel en vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus in dit geval dus niet samen. De intrekking van de verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd valt dus evenmin samen met de intrekking van de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus, zodat artikel 14, vierde lid, of artikel 19, derde lid, van de Kwalificatierichtlijn, en daarmee het daarin neergelegde Unierechtelijke openbare-ordebegrip, niet van toepassing is.

Dat, zoals de rechtbank heeft overwogen, de staatssecretaris bij de intrekking van de verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd ook heeft beoordeeld of de vreemdeling bij terugkeer een reëel risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM, maakt het vorenstaande niet anders. Zoals de staatssecretaris onder verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling van 23 januari 2013 terecht heeft aangevoerd, staat die beoordeling los van de rechtmatigheid van de intrekking van de nu bestreden verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd. Die beoordeling kan er hooguit toe leiden dat opnieuw een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd moet worden verleend (zie de uitspraken van de Afdeling van 25 april 2013, [ECLI:NL:RVS:2013:BZ9020](#) en 10 januari 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:66](#)). Bovendien gaat artikel 19 van de Kwalificatierichtlijn over de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus. Dat artikel, en het daarin neergelegde Unierechtelijke openbare-ordebegrip, is uiteraard niet van toepassing als, zoals in dit geval, nog moet worden beoordeeld of een vreemdeling die subsidiaire bescherming nodig heeft en hem die status dus nog niet is toegekend. [ECLI:NL:RVS:2018:2368](#)

JnB2018, 750

MK ABRS, 17-07-2018, 201704701/1/V2

Staatssecretaris van Justitie.

Kwalificatierichtlijn 14 lid 4 aanhef en onder b

Vreemdelingenwet 2000 35

KWALIFICATIERICHTLIJN. OPENBARE-ORDEBEGRIP. De staatssecretaris heeft naar de huidige stand van het recht aan de intrekking van de vluchtelingenstatus en de verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd van de vreemdeling niet ten grondslag kunnen leggen dat hij niet langer vluchteling is. Wél kon hij daaraan ten grondslag leggen dat de vreemdeling een gevaar is voor de openbare orde, zij het dat hij in dat verband ten onrechte niet het Unierechtelijke openbare-ordebegrip heeft toegepast. De rechtbank heeft dan ook terecht overwogen dat de staatssecretaris het besluit niet deugdelijk heeft gemotiveerd.

Afdeling: In geschil is of artikel 14, vierde lid, aanhef en onder b, van de Kwalificatierichtlijn en daarmee het Unierechtelijke openbare-ordebegrip van toepassing is, zoals de rechtbank heeft overwogen en of de vluchtelingenstatus op een andere grondslag is en kon worden ingetrokken, zoals de staatssecretaris betoogt.

Uit artikel 14 van de Kwalificatierichtlijn volgt dat de vluchtelingenstatus niet alleen kan worden ingetrokken als een vreemdeling een gevaar is voor de openbare orde. Zo zijn lidstaten ingevolge het eerste lid verplicht de vluchtelingenstatus in te trekken als een verzoek om internationale bescherming is ingediend na inwerkingtreding van de oude Kwalificatierichtlijn en een vreemdeling volgens de criteria van artikel 11 geen vluchteling meer is. Dit is gelet op artikel 11, eerste lid, aanhef en onder e, van de Kwalificatierichtlijn bijvoorbeeld het geval als de omstandigheden in verband waarmee een vreemdeling als vluchteling werd erkend, hebben opgehouden te bestaan, zodat hij niet langer kan weigeren zich onder de bescherming te stellen van het land van zijn nationaliteit. De staatssecretaris heeft in het besluit, voorafgaand aan de motivering van de intrekking van de verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd om redenen van openbare orde, gemotiveerd waarom de vreemdeling, gelet op artikel 11, eerste lid, aanhef en onder e, van de Kwalificatierichtlijn, niet langer als vluchteling kan worden aangemerkt. Hij heeft daarmee beoogd de vluchtelingenstatus van de vreemdeling in te trekken krachtens artikel 14, eerste lid, van de Kwalificatierichtlijn, en dus niet, zoals in de zaak die heeft geleid tot de hiervoor genoemde uitspraak van 2 juni 2016, krachtens het vierde lid, aanhef en onder b. De vraag is echter of die intrekkinggrond ook in het nationale recht is geïmplementeerd. De rechtbank heeft hiertoe van belang geacht dat, gelet op artikel 35 van de Vw 2000, aan de intrekking van de verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd niet ten grondslag kan worden gelegd dat een vreemdeling niet langer als vluchteling kan worden aangemerkt.

De gronden om een vluchtelingenstatus krachtens artikel 14 van de Kwalificatierichtlijn in te trekken, zijn geïmplementeerd in artikel 32 van de Vw 2000 en artikel 3.105d van het Vb 2000 (zie de onder 4. vermelde totstandkomingsgeschiedenis). De intrekkinggronden in artikel 14 van de Kwalificatierichtlijn zijn door de wetgever bewust slechts in die artikelen over de verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd geïmplementeerd en dus niet in artikel 35 van de Vw 2000, dat de intrekking van de verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd regelt. De wetgever ging er immers van uit dat de verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd een nationale verblijfstitel is (zie Kamerstukken II 2006/07, 30 925, nr. 3, blz. 5).

Zoals volgt uit de uitspraak van 2 juni 2016, en is overwogen in de uitspraak van de Afdeling van 17 juni 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:1779](#), is de intrekking van de verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd, als die samenvalt met de vluchtelingenstatus, echter niet louter nationaalrechtelijk van aard. De Vw 2000 maakt immers geen duidelijk onderscheid tussen de vluchtelingenstatus en de verblijfstitel en regelt de intrekking van die status, waaraan de voordelen van Hoofdstuk VII van de Kwalificatierichtlijn zijn verbonden (zie de uitspraak van de Afdeling van 9 mei 2017, [ECLI:NL:RVS:2017:1253](#)), niet apart. De intrekking van de nationale verblijfstitel kan daarom pas aan de orde komen als ook de vluchtelingenstatus wordt ingetrokken. Voor de intrekking van een vluchtelingenstatus moet sprake zijn van een grond genoemd in artikel 14 van de Kwalificatierichtlijn, zoals, in dit geval, de grond dat een vreemdeling niet langer vluchteling is. Weliswaar is die intrekkinggrond geïmplementeerd in artikel 32 van de Vw 2000, maar dat artikel heeft betrekking op vreemdelingen die in het bezit zijn van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd. De vreemdeling is in het bezit

van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd. Nu die vergunning in het systeem van de Vw 2000, zoals volgt uit de uitspraak van 2 juni 2016, samenvalt met de vluchtelingenstatus, regelt artikel 35 van de Vw 2000 de intrekking van zowel die verblijfstitel als de vluchtelingenstatus.

Het niet langer zijn van vluchteling staat, zoals de rechtbank terecht van belang heeft geacht, niet als intrekkinggrond in artikel 35 van de Vw 2000. Gezien de huidige systematiek en tekst van de Vw 2000, is het dan ook niet mogelijk om, zoals de staatssecretaris heeft betoogd, éérst de vluchtelingenstatus van een vreemdeling in te trekken omdat hij geen vluchteling meer is, en vervolgens diens verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd in te trekken omdat een vreemdeling naar nationaal recht een gevaar is voor de openbare orde. De intrekkinggrond is niet duidelijk geïmplementeerd voor wat betreft vreemdelingen die in het bezit zijn van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd en zoals volgt uit het arrest van het Hof van Justitie van 8 oktober 1987 Kolpinghuis, ECLI:EU:C:1987:431, [[Zaak 80/86](#)], mag een nationale overheid zich niet ten laste van een particulier op een bepaling van een richtlijn beroepen, waarbij de noodzakelijke omzetting in nationaal recht nog niet heeft plaatsgevonden (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 25 juni 2012, [ECLI:NL:RVS:2012:BX0050](#)). Uiteraard laat het vorenstaande onverlet dat de staatssecretaris wél, zoals ook volgt uit de uitspraak van 2 juni 2016, aan de intrekking van de vluchtelingenstatus en de verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd ten grondslag kan leggen dat een vreemdeling, gezien het Unierechtelijke openbare-ordebegrip, een gevaar is voor de openbare orde. Een dergelijk standpunt heeft hij nu niet ingenomen.

Het vorenstaande is niet anders, als een vreemdeling niet een vluchtelingenstatus heeft, maar een subsidiaire beschermingsstatus (zie de uitspraak van vandaag, [ECLI:NL:RVS:2018:2368](#)).

Zoals volgt uit het vorenstaande, heeft de staatssecretaris naar de huidige stand van het recht aan de intrekking van de vluchtelingenstatus en de verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd van de vreemdeling niet ten grondslag kunnen leggen dat hij niet langer vluchteling is. Wél kon hij daaraan ten grondslag leggen dat de vreemdeling een gevaar is voor de openbare orde, zij het dat hij in dat verband ten onrechte niet het Unierechtelijke openbare-ordebegrip heeft toegepast. De rechtbank heeft dan ook terecht overwogen dat de staatssecretaris het besluit niet deugdelijk heeft gemotiveerd. De grief faalt.

[ECLI:NL:RVS:2018:2458](#)

Zie voorts de hierboven onder JnB2018, 749 opgenomen uitspraak van de Afdeling van 17-07-2018, 201703242/1/V2, [ECLI:NL:RVS:2018:2368](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenbewaring

JnB2018, 751

MK ABRS, 12-07-2018, 201706401/1/V3

staatssecretaris van Justitie.

Verordening (EU) nr. 910/2014 betreffende elektronische identificatie en vertrouwensdiensten voor elektronische transacties in de interne markt en tot intrekking van Richtlijn 1999/93/EG (PbEU 2014, L 257, hierna de eIDAS-verordening).

Awb 2:16

Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb 2000) 5.3

VREEMDELINGENBEWARING. ELEKTRONISCHE HANDTEKENING.

TIJDSVERSCHIL. Er was op het moment van uitreiken geen rechtsgeldige maatregel van bewaring tot stand gekomen. Door op 18 juli 2017 om 00:42 uur een elektronische handtekening onder het formulier te plaatsen, is alsnog een rechtsgeldige maatregel van bewaring tot stand gekomen. Deze maatregel is evenwel niet aan de vreemdeling uitgereikt en is derhalve niet in werking getreden. De rechtbank heeft dit niet onderkend. Hoger beroep gegrond.

Afdeling: De vreemdeling is op 17 juli 2017 in bewaring gesteld. De maatregel van bewaring is ondertekend met een elektronische handtekening. De vreemdeling heeft aangevoerd dat hij niet zelf beschikt over de middelen om de geldigheid van de elektronische handtekening na te gaan en betoogt dat de rechtbank niet heeft onderkend dat artikel 2:16 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) daarom geen grondslag biedt voor het digitaal ondertekenen van de maatregel. Voorts is in de maatregel van bewaring vermeld dat de vreemdeling op 17 juli 2017 om 22.35 uur in bewaring is gesteld. De maatregel is echter pas op 18 juli 2017 om 00:42 uur digitaal ondertekend. In geschil is de vraag of de rechtbank op grond van dit tijdsverschil had moeten oordelen dat de maatregel onrechtmatig is. De vreemdeling heeft hiertoe verwezen naar een uitspraak van de Afdeling van 28 november 2014

([ECLI:NL:RVS:2014:4512](#)), waarin de Afdeling heeft overwogen dat een maatregel pas ingaat als de maatregel op schrift is gesteld, is ondertekend en aan de vreemdeling is uitgereikt. (...)

De handtekening voldoet (...) aan de in artikel 2:16 van de Awb gestelde vereisten.

Uit de door de staatssecretaris in zijn brief van 21 september 2017 weergegeven wijze waarop de digitale handtekening kan worden gevalideerd, blijkt dat het digitale bestand daartoe in een pdf-viewer kan worden geopend. De staatssecretaris heeft ter zitting bij de Afdeling nader toegelicht dat de IND een elektronisch signaal ontvangt als beroep tegen de maatregel van bewaring wordt ingesteld. Dezelfde dag, of indien het beroep na 17.00 uur is ingesteld, de volgende dag, worden de op de zaak betrekking hebbende stukken in het digitaal dossier van de Rechtspraak geplaatst. De vreemdeling beschikt derhalve kort na het instellen van het beroep – via zijn gemachtigde – over het digitale bestand van de maatregel van bewaring en kan de elektronische handtekening valideren. Dat de vreemdeling noch zijn gemachtigde de geldigheid van de handtekening onmiddellijk kan nagaan op de plek waar en op het moment waarop hij in bewaring wordt gesteld, doet daaraan niet af, nu die situatie niet verschilt van de gevallen waarin een handgeschreven handtekening onder de maatregel van bewaring wordt geplaatst, waarvan de vreemdeling de rechtsgeldigheid evenmin onmiddellijk kan verifiëren. Voor zover de vreemdeling klaagt dat de rechtbank niet heeft onderkend dat artikel 2:16 van de Awb geen grondslag kan bieden voor de digitale ondertekening van de maatregel,

omdat hij deze handtekening niet zelfstandig kan valideren, faalt de grief derhalve eveneens.

Tijdsverschil

Vervolgens komt aan de orde de vraag naar het tijdsverschil tussen het in de maatregel vermelde tijdstip van inbewaringstelling en het tijdstip van elektronische ondertekening van de maatregel. (...)

In het onderhavige geval is aan de vreemdeling op 17 juli 2017 omstreeks 22:35 uur een document uitgereikt waarop is vermeld dat hij in bewaring is gesteld. Dit document bevat een dagtekening en de redenen voor de inbewaringstelling, maar is niet ondertekend. Gelet op hetgeen hiervoor (...) is overwogen, was er op het moment van uitreiken derhalve geen rechtsgeldige maatregel van bewaring tot stand gekomen. Door op 18 juli 2017 om 00:42 uur een elektronische handtekening onder het formulier te plaatsen, is alsnog een rechtsgeldige maatregel van bewaring tot stand gekomen. Deze maatregel is evenwel niet aan de vreemdeling uitgereikt en is gelet op hetgeen (...) is overwogen derhalve niet in werking getreden. De rechtbank heeft dit niet onderkend.

Voormeld gebrek maakt de inbewaringstelling eerst onrechtmatig, indien de met de bewaring gediende belangen niet in redelijke verhouding staan tot de ernst van het gebrek en de daardoor geschonden belangen. In zijn brief van 21 september 2017 heeft de staatssecretaris betoogd dat de vreemdeling door het uitreiken van een niet ondertekende maatregel van bewaring niet in zijn belangen is geschaad, omdat op 18 juli 2018 alsnog een handtekening is geplaatst. Dat aan de vreemdeling geen rechtsgeldige maatregel is uitgereikt, betekent echter dat niet aan de in artikel 5.3 van het Vb 2000 gestelde voorwaarden voor inbewaringstelling is voldaan. Gelet op de (...) toelichting van de staatssecretaris ter zitting bij de Afdeling is het bovendien mogelijk de maatregel te ondertekenen alvorens deze aan de vreemdeling wordt uitgereikt. Voorts is niet is gebleken van zwaarwegende belangen aan de zijde van de staatssecretaris. De grief slaagt.

Het hoger beroep is gegrond.

[ECLI:NL:RVS:2018:2278](#)

[Naar inhoudsopgave](#)